

Bài thơ "Lá rụng"

Nhà báo Năng Hiền (tức họa sĩ Dzuy Nhất) một hôm gặp nhà viết kịch Trúc Đường khoe rằng:

- Anh Phác ơi! Anh Bính vừa kể cho tôi nghe một mẩu chuyện tình éo le lắm!
- Chuyện thế nào? Thử kể lại xem mình có biết không nào?
- Thế này nhá - Một chàng si tình nọ mê một cô gái tên là Hoàng Diệp. Chàng bèn tìm cách tỏ nỗi lòng bằng việc chép bài thơ "Hai chiếc lá" của anh Bính lên một chiếc lá bàng màu vàng tươi và trân trọng gửi đến cho nàng.
- Bính nó có đọc cho cậu nghe bài thơ đó không?
- Có chứ. Thơ như thế này anh ạ.

Năng Hiền lấy giọng ngâm:

*Thu đi trên những cành bàng
Chỉ còn hai chiếc lá vàng mà thôi
Hôm qua đã rụng một rồi
Lá theo gió cuốn ra ngoài sơn thôn
Hôm nay cảm thấy ta buồn
Lìa cành theo gió lá lượn qua sông
Hai tay ôm lá vào lòng
Than ôi! Chiếc lá cuối cùng là đây
Quạnh hiu như chiếc thân này
Lại âm thầm sống những ngày gió mưa*

Năng Hiền vừa đọc đến đó thì Trúc Đường đã phá lên cười:

- Chẳng phải chuyện tình chuyện tốt gì đâu. Bính nó đùa cậu đấy. Số là hồi ấy nó túng lắm. trong túi chỉ còn mỗi hai đồng bạc. Hôm trước nó đã "xài" hết một đồng. Hôm sau có việc phải "xài" nốt đồng còn lại. Nó cầm đồng bạc trần trỗ, xót xa và buột miệng đọc một mạch thành ra bài "Hai chiếc lá" mà cậu vừa nhắc lại đấy!

(Theo *Giai thoại làng văn Việt Nam*)